

У једва нешто више од две недеље, Европски парламент, законодавна институција Европске уније, донела је две, благо речено, веома котроверзне резолуције. Прва је било увођење „дана сећања на геноцид у Сребреници-Поточарима“, означен као „највећи ратни злочин у Европи после Другог светског рата“. Међународна штампа која воли кратке и памтљиве наслове већ је то крстила „Даном сребреничког геноцида“ (Srebrenica Genocide Day

), као да је у питању „Дан рада“ или „Дан жена“. Другом резолуцијом, Парламент „препоручује“ државама чланицама „које то још нису учиниле“ да признају независност Косова и на тај начин помогну широке напоре ЕУ око стабилизовања и „остваривања европске перспективе“ ове „независне европске државе“.

Поред чињенице да је „Дан геноцида“ замишљен и као „симбол међународне немоћи“, чиме се унеколико преузима дужан део одговорности за сребреничка убиства, и поред тога што се „косовском резолуцијом“ похвалила Влада Србије због свог „конструктивног става, сагласног са њеним намерама да се прикључи ЕУ“, ова два документа показују темељни пораз

, не само политике актуелне Владе, него

целокупне српске политике

, може се рећи, од Дејтона наовамо. Европски парламент нам је јасно ставио на знање да бирократске структуре на Западу једноставно не желе

Србе да виде другачије, него као творце „јединог геноцида у Европи после Холокауста“ и као досадну и непријатну препреку „успостављању владавине права на целој територији

државе Косовије“. Европски парламент, чију надлежност над нашим животима многи политички чиниоци већ признају, китећи партијска седишта и ревере сакоа заставама ЕУ, јасно нам је ставио на знање које нам је место у Европи припремљено.

И шта ћемо сад? Благо речено, предизборна стратегија која је однела победу на

Две резолуције Европског парламента: а шта ћемо сад?!

Пише: Никола Танасић

субота, 07 фебруар 2009 18:03

минулим изборима, мехур од сапунице звани „и Косово, и Европа“, који је годину дана одолевао пуцању најзад се – издувао. Али то је за Србе и Србију још најмањи проблем. Многи су рекли да се никада неће сагласити са ступањем у ЕУ, ако то буде подразумевало успостављање међудржавних односа са приватном прђијом Тачија и другова. Али чак и за оне који преко тога могу да пређу (а има их), ко има право да своје приступање једној међународној организацији плати пристанком на историјску љагу геноцида бачену на сва будућа покољења српске деце? Правити се да су на КиМ бивши терористи и актуелне јагњеће евробригаде на корак од нормалне европске државе, за шта је само потребно „успоставити владавину права“, подједнако је неприхватљиво колико и пристати на бајку да се било где у БиХ догодио геноцид. И боље да то кажемо сада, док наша марионетизована Скупштина не донесе закон по коме због таквих изјава можемо кривично одговарати. И боље да се опаметимо сада, док још није касно. И да по Србији почнемо да машемо заставама оних који су се показали као истински

пријатељи и савезници ове земље и народа. Није њих толико мало, колико је много наша полтичко-економска елита у стању да их игнорише. И није их тако тешко препознати. Реакције на ове две резолуције могу се, у том смислу, показати као поуздане смернице.